

62. הכוח המיני ומשמעותו לגבי העלייה הרוחנית

הריני מצביע שוב על-כך, שכל החיים בבריאה קיימים בשני סוגים. אלו המודעים-לעצמם, ואלו שאינם מודעים-לעצמם. המודעות-העצמית היא שלב גבוה יותר של כל הבלתי-מודע.

רק עם תחילת התפתחותה של המודעות-העצמית מתעצבת גם תמונה של הבורא, אותה אנו מגדירים לעצמנו כתמונתו של בן-האדם.

התעצבות הצורה צועדת יד-ביד עם התעוררותה של המודעות.

בבריאה האמיתית הראשונה, שבהיותה קרובה ביותר לרוח היוצרת, יכולה היתה להיות אך ורק רוחנית, נשמות-האדם הבלתי-מודעות שכנו לצדן של נשמות-האדם המודעות.

בנשמות בלתי-מודעות אלו, שהן בעלות אותם מאפיינים כמו של אלו המודעות, קיים, מדרך-הטבע, דחף להתפתחות. התפתחות זו יכולה להתהוות רק כעלייה לעבר מצב של מודעות-עצמית

כאשר מגיע אצל אותן נשמות בלתי-מודעות הדחף להתפתחות אל-עבר המודעות לדרגה מסוימת, נוצר מהלך בהתפתחות טבעית לחלוטין, המקביל ללידה ארצית. כל שעלינו לעשות הוא לשים-לב לסביבתנו.

כאן, הגוף-הגשמי דוחה מעצמו כל פרי שהבשיל. אצל חיה ואצל אדם כאחד. גם כל עץ משיר את פירותיו. זהו מהלך החזרה על המשך-ההתפתחות, שתחילתו בבריאה הראשונה, במה שמכונה גן-העדן.

באופן דומה, כאשר מתקיימת הבשלה מסוימת אצל הבלתי-מודע הנדחף לעבר המודעות, מתרחשת גם דחייה עצמאית, היפרדות מחוסר-המודעות, או דחיפה החוצה. חלק זה של הנשמה הבלתי-מודעת שנדחף כך, יהווה כעת את הגרעין-הרוחני של האדם המתפתח!

זהו התהליך המתואר גם בתנ"ך באופן ציורי, של הגירוש מגן-העדן.

תהליך זה חייב להתרחש משום שבחוסר-המודעות מתקיים היעדר-אחריות, בעוד עם התפתחות לעבר המודעות, מתחילה גם האחריות להבשיל.

היפרדות חוסר-המודעות המבשיל הכרחית עבור הרוחני, המבקש להתפתח לכדי מודעות מתוך דחף, זוהי התקדמות, לא נסיגה!

היות וזרעים חיים אלו אינם יכולים להידחף כלפי מעלה, אל עבר השלמות, הרי הדרך היחידה שנותרה פתוחה עבורם היא כלפי מטה. אולם כאן הם פוגשים בממלכת הישויות-בבדות-המשקל, שאינן מכילות בתוכן רוחניות.

כתוצאה מכך, הזרע-הרוחני, הנדחף אל-עבר המודעות, מוצא עצמו פתאם בין ישויות שאינן דומות לו, בסביבה זרה ובלתי-נודעת מבחינתו. ובעולם של ישויות דחוסות יותר, הוא חש עצמו, כרוח, עירום וחשוף.

אם ברצונו לשהות שם או להתקדם הלאה, הרי מדרך הטבע ייאלץ לעטות על עצמו מעטפת-ישות שתהיה דומה לזו של הישויות המצויות בסביבתו. אחרת לא יוכל לפעול בסביבה זו ואף לא להתקיים בה. לכן נוצר בו לא רק הצורך לכסות את מערומיו בדרך אל הידיעה, כפי שמתואר באופן ציורי בתנ"ך, אלא זהו אף תהליך הכרחי.

זרעה של הרוח המתהווה לכדי אדם יועבר כעת בדרכים טבעיות אל החומריות-הגשמית.

כאן נכרכת סביבו שוב המעטפת הנחוצה, שתכונותיה תואמות את סביבתו החומרית החדשה.

כעת הוא נמצא בשוליה החיצוניים של החומריות-האת'רית.

אולם האדמה היא הנקודה בחומריות-הגשמית אליה מתנקז כל המצוי בבריאה. מכל המחלקות זורם הכל לכאן, שאחרת היה מופרד בקפדנות בהתאם לסוגו. כל הסיבים, כל הדרכים מובילות אל האדמה, כאל נקודת-מפגש אחידה. בעודם מתחברים כאן ואף יוצרים השפעות חדשות, זרמי-אנרגיה חזקים נזרקים אל החלל בלהבה עוצמתית!

באופן שלא נראה כמוהו בשום מקום בחומריות-הגשמית.

על-פני האדמה הזו, החווייה העוצמתית ביותר מתאפשרת על ידי השתלבות כל סוגי-הבריאה, ובכך מסייעת החומריות-הגשמית. אולם שוב-ושוב, רק על-ידי שילוב כל סוגי-הבריאה יכול הדבר להתאפשר, לא מן האלוהות, ולא מרוח-הקודש, המצויות מעל ומחוץ לבריאה.

שאריות אחרונות של חוויה זו על-פני האדמה מרחפות כעת לעבר זרע-הרוח מרגע שנכנס אל המרחב האת'רי. הוא יישטף בהשפעות אלו. הן אלו שימשכו אותו, וכך יסייעו לו להעיר את מודעותו ויביאוהו לכדי התפתחות.

עדיין בלא חיבור, ולפיכך בלא אשמה, על סיפה של החומריות-הגשמית, הוא יחוש את שנותר מן התנודות של החוויית העוצמתיות הממלאות תפקיד בבואם ובלכתם של כל הדברים הגשמיים. כעת הוא מתחיל להשתוקק להבנה מעמיקה יותר.

ואולם מרגע שעיצב את השאיפה בתוך עצמו, הריהו מכוון עצמו, מרצונו ומכוח אותה שאיפה, אל תנודות כלשהן, בין אם טובות או אפלות. כאן הוא נמשך מיד, בכוח-המשיכה של מין אל מינו, לעבר מין שהוא חזק ממינו שלו עצמו. הוא נדחף אל-עבר נקודה שבה הסוג אליו שאף נערץ בחוזקה רבה יותר ממה שביקש לעצמו.

עם שאיפה פנימית כזו מתעבה מיד המעטפת האת'רית המכסה אותו, בהתאם לשאיפה, וחוק-הכבידה מאפשר לו לשקוע עוד כלפי מטה.

החווייה האמיתית שבשאיפה הנחה בתוכו, מכל-מקום, מציעה בסופו-של-דבר את הארץ החומרית בלבד!

על-כן היא דוחפת אותו הלאה אל הלידה הארצית, משום שברצונו לעבור מטעימות לאכילה והנאה. ככל שהתשוקה המתעוררת ברוח, בעקבות הטעימה הראשונית, היא מסוג השאיפה להנאות ארציות, כך תהיה גם המעטפת המתהווה סביבה דחוסה יותר.

כך גם הופכת אותה מעטפת לכבדה יותר, ושוקעת לאיטה מטה אל המישור הארצי, שם בלבד תינתן לרוח ההזדמנות להגשמת שאיפותיו. ואם הגיעה עד למישור ארצי זה, הרי שאף הבשילה דיה ללידה ארצית.

ואז נכנס לפעולה בבירור חוק-המשיכה של מין אל מינהו. כל אחת מן הרוחות הבלתי-מושלמות נמשכת כמגנט, בהתאם לשאיפה או לנטייה שהיא נושאת בתוכה, אל המקום בו יוגשמו שאיפותיה על-ידי יושבי-הארץ.

אם, למשל, שאיפתה היא לשלוט, היא לא תיוולד ליחסים סביבתיים שיאפשרו לה להגשים את שאיפתה, אלא תימשך על-ידי אדם הנושא בתוכו כמיהה חזקה לשליטה, דהיינו, בעל תחושות דומות, וכן הלאה. ובעשותה כן, תכפר באופן חלקי על השגיונות שעשתה או שתמצא אושר בעשיית-הנכון. לכל הפחות, תהיה לה ההזדמנות לכך.

תהליכים אלו נתפשים כעת בטעות כירושה של תכונות או יכולות רוחניות! זוהי טעות! כלפי-חוץ אולי נראה הדבר כך. אולם למעשה, אין אדם יכול להוריש לילדיו דבר מרוחו החיה.

ירושה רוחנית אינה קיימת!

אף אדם אינו יכול להעניק מרוחו החיה, ולו גרגר-אבק!

בנקודה זו טופחה טעות המטילה את צילה המעכב ומבלבל על דברים רבים. אף ילד אינו יכול להודות להוריו על כישורים רוחניים כלשהם, ואף לא לטעון כנגדם על היעדרם של כישורים כאלו! זוהי שגיאה וחוסר-צדק הראוי לענישה!

יצירת הבריאה המופלאה לעולם לא תהיה כה מלאה-פגמים ובלתי-מושלמת במידה שתאפשר פעולה שרירותית או מקרית של ירושה-רוחנית.

כוח-משיכה זה של מין אל מינהו, שמשמעותו רבה בעת הלידה, יכול לצאת מן האב, כמו גם מן האם, ואף מכל אחד המצוי בקרבתה של האם לעתיד. לכן, על האם לעתיד לנקוט זהירות בבחירתה, למי היא מתירה לשהות לצידה.

יש לקחת בחשבון שכוחות פנימיים מצויים בעיקר בחולשות, ולא במאפיינים חיצוניים. חולשות יוצרות פרקי-זמן חשובים של חוויות פנימיות, המחוללות כוח-משיכה חזק.

הגעתו הארצית של האדם מורכבת מהתעברות, התגשמות ולידה. ההתגשמות היא כניסתה של הנשמה, המתרחשת בסביבות אמצע תקופת ההיריון. מצב-הבשלות הגוברת בצורה הדדית, המאפיין הן את האם והן את הנשמה המגיעה כדי להתגשם, מוביל אף ליצירת חיבור ארצי מיוחד. זוהי קרינה הנובעת ממצב-הבשלות ההדדי והיא משתחררת מצד אחד למשנהו באופן טבעי ובלתי ניתן לעצירה. קרינה זו הולכת ומתחזקת, קושרת בין הנשמה ובין האם לעתיד בסוג של כמיהה, עד שלבסוף, בשלב מסוים של בשלות-הגוף המתפתח ברחמה של האם, הנשמה נספגת אל תוכו, פשוטו כמשמעו.

רגע זה של כניסה או היספגות מביא עמו כעת, מדרך-הטבע, גם את רעידותיו הראשונות של הגוף הקטן, הבאות לידי-ביטוי במה שאנו רגילים לכנות "תנועותיו הראשונות של העובר". תוך כדי תהליך זה חווה האם לעתיד, לעתים קרובות, שינוי רגשי. בהתאם לסוג הנשמה שנכנסה, יהיה זה שינוי רגשי מאושר, או מכביד.

עם הגוף הקטן עוטה כעת נשמת-האנוש שהתפתחה עד-כאן את כסות החומריות-הגשמית, הדרושה לה כדי לחוות, לשמוע, לראות ולחוש את הארצי בחומריות-הגשמית, את כל אשר מתאפשר רק באמצעות מעטפת מאותו חומר, מאותו סוג, או כלי כלשהו.

רק כעת תוכל לעבור מנשנושים לטעימות אמיתיות, ומשם להערכה. מובן, שהנשמה חייבת תחילה ללמוד כיצד להשתמש, ולשלוט בגופה החדש במכשיר.

וזהו, בקיצור, מהלכו של האדם עד ללידתו הארצית הראשונה.

שכן, כבר מזה-זמן-רב לא הצליחה שום נשמה להגיע להתגשמות ראשונה על-פני האדמה באופן טבעי, אלא הלידות הביאו נשמות שבבר חוו לכל הפחות מחזור אחד של חיים-ארציים. וכך הריהן כבולות, כבר מלידתן, בקארמה מסוגים שונים.

את האפשרות להשתחרר מכל זה מספק הכוח-המיני.

באמצעות מעטפת הגוף הגשמי, מופרד האדם, לאורך כל שנות-ילדותו, מן הזרמים המנסים להגיע מבחוץ אל תוך הנשמה. דרכם אל הנשמה של כל האופל והרוע המניעים את המישור-הארצי, מנותקת באמצעות הגוף-הארצי הגשמי.

הם אינם יכולים להשפיע על הילד בכל דרך שהיא, ואף אינם יכולים לגרום לו נזק. ואולם הרשע אותו הביאה עמה נשמה שהתגשמה שנית, מחוויותיה הקודמות, נותר עמה כמובן גם במהלך תקופת-ילדותה.

הגוף בונה קיר-הפרדה זה-כל-עוד לא השלים את בנייתו והבשלתו. נראה הדבר כאילו הנשמה נסוגה אל מעין מבצר, וגשר-הגישה אליו הורם ואינו מאפשר הגעה. במהלך שנים אלו נפער תהום בלתי ניתנת לגישור בין נשמתו של הילד ובין הבריאה האת'רית, בה שוכנות תנוודותיהם של האשמה והעונש. כך מונחת הנשמה, חבויה בבטחה בכסותה-הארצית, מבשילה אל-עבר האחריות, וממתינה לרגע בו יורד הגשר חזרה, ויאפשר לה להגיע אל החיים האמיתיים בחומריות-הגשמית.

הבורא טמן בכל יצור, באמצעות חוקי-הטבע, את יכולת החיקוי במקום רצון-חופשי, במקום בו הרצון-החופשי עדיין לא הופעל.

מכנים זאת באופן כללי "יכולת הקליטה של הנוער".

הדחף לחיקוי אמור להכין את ההתפתחות לקראת החיים-הארציים, עד לנקודה בה אצל החיות - יעשירו הניסיון ויתמוך בו, ואולם אצל האנשים - ירומום את הרצון-החופשי של הרוח ויהפכו לפעולה מתוך מודעות-עצמית!

לרוח שהתגשמה בגוף-הילד חסר כעת גשר-הקרינה, שיוכל להיבנות רק עם הגעתו של הגוף לבשלות בעזרת הכוח-המיני.

גשר זה דרוש לרוח כדי שתוכל לפעול בבריאה בצורה מלאה ויעילה, ודבר זה יתאפשר לה רק באמצעות קרינה רציפה ובלתי-מופרעת דרך כל סוגי הבריאה. שכן רק בקרינות מתקיימים החיים ורק מהן ודרכן נובעת התנועה.

במהלך תקופה זו, הילד, שיכול לפעול בסביבתו בצורה מלאה רק מתוך החלקים בישותו החומרית, אולם לא מתוך גרעין-הרוח, נושא במידת אחריות, מכוח חוקי-הבריאה, שהיא רבה רק במעט יותר מן החיה המפותחת ביותר.

בינתיים מבשיל הגוף הצעיר ומתעורר בו אט-אט הכוח-המיני, הקיים רק בחומריות-הגשמית. זהו הניצן העדין והאציל ביותר בכל החומריות-הגשמית, הגבוה ביותר שיכולה הבריאה החומרית להציע. בעדינותו הריהו מקים את פסגת החומריות-הגשמית כולה, החומר הארצי, המגיע אל הענף החי ביותר של הישויות בחומריות.

הכוח-המיני הוא החיים הפועמים בבריאה ורק הוא יכול להקים את הגשר לישויות, זה המקשר בין ובין המשך התפתחותן לעבר הרוחני.

משום-כן, התעוררות הכוח-המיני בגוף הגשמי הוא כההליך הורדתו של הגשר אל הטירה שהיתה עד-כה סגורה ומסוגרת.

כך יוכלו יושבי-הטירה הזו, נשמות-האדם, להמשיך בדרכם כשהם מצויידים בכל הדרוש להם לקרב, אולם, כך גם מתאפשרת גישה פנימה אל הטירה לחברים ולאויבים כאחד.

חברים או אויבים אלו הם בראש ובראשונה זרמים את'ריים עם מאפיינים טובים או רעים, אולם גם ישויות מן העולם שמעבר, הממתינות אך-ורק לכך שהאדם, מתוך שאיפה כלשהי, יושיט להן ידו, יאפשר להן להיצמד אליו בחוזקה ולהפעיל עליו את השפעתן שהיא מאותו הסוג.

חוקי-הבורא מאפשרים מכל-מקום, בהתקדמותם הטבעית ביותר, התמודדות מבפנים רק מול בעלי כוח זהה מבחוץ, כך שקרב בלתי-מאוזן אינו אפשרי כלל.

- כל עוד לא נגרמים בכך חטאים.

שכן כל יחסי-מין הנגרמים כתוצאה מגירוי מלאכותי ובלתי-טבעי פורצים את הטירה המבוצרת קודם זמנם, וחושפים את הנשמה עוד קודם שהתחזקה דייה.

עליה להכפיף עצמה למתקפות הרשע בזרמים האת'ריים, אחרת ישטפו אותה לחלוטין.

בהבשלה רגילה, מתוך ההתרחשויות הטבעיות, יכולים שני הצדדים להיות תמיד רק בעלי כוח זהה.

מכל מקום, רצונם של יושבי-הטירה הוא הקובע בעניין זה, ולא רצונם של הפולשים. ורצון טוב זה, על-כן, הוא שינצח תמיד באת'ריות.

דהיינו - בתהליכי העולם-שמעבר, אותו אין האדם הממוצע יכול לראות בעודו שוהה על-פני האדמה, אף שהוא קשור אליו בצורה הדוקה וחיה הרבה יותר מאשר אל סביבתו החומרית הגלויה לעיניו.

אולם אם מושיט יושב-טירה את ידו מרצון לחבר או אויב את'רי מבחוץ, או לזרמים, מרצונו-האישי או מהחלטתו-החופשית, הרי שאז שונה הדבר לחלוטין.

שכן בכך הוא מציב עצמו בצורה מסוימת בהלך-רוח של מוכנות לקבלת הפולש הממתין בחוץ, ואז יכול פולש זה להשתמש נגדו בקלות במלוא כוחו, שהוא פי עשר ופי מאה.

אם הפולש הוא טוב, הרי שיזכה לעזרתו וברכתו. אולם אם הוא נמנה על סוג הרשע, שאז יקצור הרס. בבחירה חופשית זו טמון האישור לרצון-החופשי האנושי.

ואם החליט מרצונו-החופשי לעשות זאת, הרי שמחויב הוא לשאת בתוצאות.

ובבחירת התוצאות אין הרצון-החופשי יכול להתערב עוד.

הוא קושר אל עצמו, מבחירתו האנושית, את הקארמה הטובה או הרעה, שאליה יהיה כמובן כפוף כל עוד לא ישתנה בפנימיותו.

—

לכוח-המיני ניתנה המשימה, וגם היכולת, "לקרן דרך" תפישתה הרוחנית של הנשמה, על-פני האדמה.

רק כך תוכל הרוח לזכות בחיבור נכון עם החומריות-הגשמית, ולהגיע למימוש ארצי מלא.

רק אז היא תוכל לתפוש את כל הדרוש לה כדי לממש את כל-כולה בחומריות-הגשמית, כדי לעמוד בה יציבה, כדי להשפיע בתוכה, להישמר בה ולהשתמש בהצלחה בכל הציוד שניתן בידה כדי להגן על עצמה.

קיים משהו עוצמתי בחיבור. זוהי מטרתו העיקרית של אותו דחף-טבעי מסתורי ועצום. הוא אמור לסייע לרוחניות להגיע למימוש כוחה המלא בחומריות-הגשמית הזו!

ללא הכוח-המיני לא ניתן היה להחיות ולשלוט בכל החומריות-הגשמית, בהיעדרו של מעבר.

הרוח היתה נותרת זרה לחומריות-הגשמית, זרה מכדי שתוכל לפעול בה בצורה נכונה.

כך מקבלת רוח-האדם גם את כוחה המלא, את חומה ואת חיותה. רק במהלך זה היא הופכת מוכנה למאבק הארצי.

לכן מתקבעת כאן גם האחריות!

נקודת-מפנה אמיתית בקיומו של כל אדם.

מכל מקום, הצדק החכם של הבורא מעניק לאדם בו-זמנית, בנקודה רבת-משמעות זו, לא רק את האפשרות, אלא גם את הדחף הטבעי לנער מעליו בקלות וללא מאמץ את כל הקארמה שהכבידה עד-כה על רצונו החופשי. אם איחר האדם את השעה לכך, הרי זוהי אשמתו.

חישבו על כך:

עם כניסתו של הכוח-המיני מתעורר, בראש ובראשונה, כוח-ממריץ עוצמתי כלפי מעלה, לעבר כל שהוא אידאלי, יפה, טהור!

ניתן לראות זאת בבירור אצל בני-נוער משני המינים שעדיין לא הושחתו. מכאן נובעת התלהבות-הנעורים, שלמרבה-הצער זוכה לעתים קרובות ללגלוג מצד המבוגרים. וזוהי גם הסיבה לכך שבשנים אלו מופיעות גם תחושות בלתי-מוסברות של עצב קל.

הרגעים בהם נראה כאילו צעיר או צעירה כלשהם נושאים על גבם את צערו של העולם כולו, כאשר מכה בהם גל של רצינות תהומית, אינם בלתי מבוססים.

גם אותם רגשי "אף אחד לא מבין אותי" נושאים בחובם למעשה אמיתות רבות.

הזיהוי הרגעי של הסביבה המעוצבת בצורה שגויה, הוא אשר אינו מאפשר להבין את הגישה המקודשת לעלייה הטהורה לגבהים, ואף אינו רוצה להבינה. אותו זיהוי רגעי, שהוא כה חזק אצל הנשמות המבשילות, מרוצה רק כאשר אותה נשמה נגרת מטה אל המציאות המפוקחת וה"אמיתית" יותר, הנתפשת על-ידן כמותאמת יותר לאנושות, וביכולת-התפישה החד-צדדית שלהן הריהן מתייחסות אליה כאל המציאות הבריאה היחידה!

הקסם המסתורי של נערה או נער שעדיין לא הושחתו אינו אלא הדחף הטהור של הכוח-המיני, אותו מסוגלת סביבתם לחוש, המתעורר לעבר דבר-מה גבוה ואציל יותר, שיתאחד עם הכוח הרוחני!

הבורא הקפיד בזהירות על-כך שהתפתחות זו תתרחש אצל האדם רק בגיל בו הוא מסוגל להיות מודע לחלוטין לרצונו ומעשיו.

זהו הרגע בו יוכל, ואף אמור, לנער מעליו בקלות ולהותיר מאחור את כל שהיה קשור עד-כה לכוח-המלא הקיים בו בעת.

ניעור זה אף היה נחשך, לו היה האדם מקפיד לרצות את הטוב בלבד, שהוא אשר מניע אותו בשעה זו ללא כל מעצור.

אז יכול היה גם, כפי שרגשותיו מכוונים אותו נכונה, לעלות ללא כל מאמץ אל הדרגה בה הוא אמור להימצא כאדם!

ראו את החולמנות בעיני הצעירים הבלתי-מושחתים!

היא אינה אלא תחושת החדווה, הרצון להשתחרר מכל הזוהמה, הכמיהה החמה לאידאל.

אולם חוסר-המנוחה המניע אותם הוא הסימן לכך שאין לדחות את הרגע, אלא יש צורך לנער את הקארמה בחוזקה ולהתחיל את עלייתה של הרוח.

דבר נפלא הוא לעמוד במרכז הכוח המרוכז הזה, לפעול בתוכו ועמו!

אך רק כל עוד הכיוון בו בחר האדם הוא טוב.

ואולם אין כל דבר מעורר רחמים יותר מבזבוזם של כוחות אלו באופן חד-צדדי ובסערת-חושים עיוורת, תוך שיתוק הרוח.

למרבה הצער, מחמיץ האדם את תקופת המעבר היקרה הזו, ומניח לסביבה "היודעת" להסיטו לדרכים שגויות המדכאות אותו ולאחר מכן מנתבות אותו כלפי מטה.

ולכן אינו מצליח לנער מעליו את התנודות המערפלות האוחזות בו, אלא ההיפך מכך - אלו מקבלות חיזוק לכוחן מבני-מינו וכך נלכד רצונו-החופשי של האדם עוד ועוד בסבך זה עד שאינו מסוגל עוד לזהות רצון זה מרוב עשבים שוטים ובלתי-נחוצים המשתרגים סביבו.

כמו צמחים מטפסים, שגזעו של עץ בריא מספק להם תמיכה ראשונית, וסופו של אותו גזע שהוא נחנק מרוב שלוחות המבקשות להיתמך בו.

לו היה האדם שומר טוב יותר על עצמו ועל המתרחש בבריאה, שום קארמה לא יכולה להיות חזקה יותר מאשר רוחו המגיעה למלוא-כוחה, מרגע שהגיע, הודות לכוח-המיני, לחיבור המושלם עם החומריות שעליה כמובן נמנית קארמה זו.

גם אם החמיץ האדם את הרגע, אם נחנק במידה רבה יותר, ואולי אף שקע למעמקים, עדיין מוצעת לו, גם הלאה, ההזדמנות לעלות:

דרך האהבה!

לא האהבה המשתוקקת של החומריות-הגשמית, אלא האהבה הגבוהה, הטהורה, שאינה מכירה, ואף אינה רוצה דבר אחר מטובתו של האדם האהוב. גם היא שייכת לעולם החומרי, ואינה דורשת כל חרטה או עונש, אלא רוצה תמיד את הטוב ביותר עבור האחר. ורצון זה, שלעולם אינו חושב על עצמו בלבד, הוא גם ההגנה הטובה ביותר מפני כל תקיפה.

גם בגיל מבוגר מבקשת האהבה שוב ושוב להתבסס על תחושת הכמיהה-לאידאל הצעיר והבלתי-מושחת, אותה חש האדם כשהחל להתעורר בו הכוח-המיני.

אולם היא מציגה עצמה אחרת: היא דוחפת את האדם הבשל עד למימוש מלא של יכולותיו, אפילו עד למקום של גבורה.

כאן לא מציב הגיל שום גבולות. הכוח-המיני נותר על עמדו, גם כאשר הדחף-המיני דועך; שכן הכוח-המיני והדחף-המיני שני דברים שונים הם.

מרגע שהאדם מפנה מקום לאהבה הטהורה, בין אם מדובר באהבה של גבר לאשה, או להיפך, בין אם מדובר באהבה לחבר, לחברה, להורים, לילד, אחת היא עד כמה, אם היא טהורה בלבד, הרי שעמה מגיע גם המתת הראשון, ההזדמנות לניתוק מהקארמה, אשר יכול להתרחש במהירות רבה בצורה "סמלית".

היא "מתייבשת" משום שאינה מוצאת הדהוד זהה, אין עוד באדם דבר שיוכל להזינה.

וכך הוא משתחרר!

וכך מתחילה העלייה, ההשתחררות מן הכבלים הבלתי-ראויים שדיכאו אותו עד-כה.

התחושה הראשונה המתעוררת כך היא תחושת פחיתות-ערך כלפי האדם האהוב. ניתן לקרוא לתהליך זה התעוררות הצניעות והענווה, דהיינו - רכישתן של שתי מידות נפלאות. אחריהן מתעורר הדחף לפרוש ידיים מגוננות על האחר, כדי שלא יאונה לו כל רע.

הביטוי "לשאת על כפיים" אינו ביטוי ריק, אלא הוא מציין את התחושה המתעוררת בצורה נכונה לחלוטין.

אולם בתחושה זו גלום הוויתור על האישיות הפרטית, רצון עצום לשרת, שהוא עצמו כבר מספיק לשם סילוק הקארמה כולה בתוך זמן קצר, מרגע שהרצון מחזיק מעמד ואינו מפנה מקומו לדחפים חושיים טהורים.

ולבסוף, אל האהבה הטהורה מתלווה שאיפה יוקדת לעשות רבות וגדולות עבור האדם האהוב, במובן האציל של המילה, להימנע מפגיעה בו או גרימת עלבון, במחשבה, במילה, ולבטח לא במעשה אכזרי.

יכולת ההתחשבות העדינה ביותר קמה בתוכו לחיים, ואז, חשוב לאחוז בחוזקה בטוהרה של תחושה זו ולהציבה לפני כל דבר אחר. אז, לעולם לא יהיה איש במצב בו הוא מבקש את רעתו של אחר או פועל בדרך הרוע. הוא פשוט לא יוכל לעשות זאת, אלא ההיפך מכך – בתחושות אלו ימצא את ההגנה הטובה ביותר, את הכוח הגדול ביותר, את היועץ והמסייע מבקש-הטוב.

כך יצר הבורא בחוכמתו את גלגל-ההצלה הפוגש כל אדם רק פעם אחת בתקופת קיומו על-פני האדמה, אוחז בו ומניף אותו מעלה!

הסיוע נועד לכולם.

הוא אינו מבחין בגיל או במין, אינו מפלה בין עני ועשיר, גבוה או נמוך.

לכן האהבה היא גם המתנה הגדולה ביותר שהעניק לנו הבורא!

מי שהבין זאת, מובטחת לו ההצלה, מכל מצוקה ומכל תהום!

האהבה מסוגלת להניפו מעלה בעוצמה של סופה, אל האור, אל האל, שהוא עצמו האהבה.

—

מרגע שהתעוררה האהבה בקרבו של אדם, כזו הכמהה להעניק לאחר אור ושמחה, שלא למושכו מטה באמצעות תשוקות בלתי-טהורות, אלא להעלותו מעלה כשהוא מוגן, הרי שאז הוא ישרת למעשה את האחר בלא ידיעתו; שכן בכך הוא הופך לנותן חסר-אנוכיות, למעניק מתוך חדווה.

ושירות זה יביא לשחרורו!

כדי למצוא את הדרך הנכונה בכל זה, על האדם לשים-לבו תמיד לדבר אחד בלבד.

שאיפה עוצמתית וגדולה אחת מרחפת מעל כל יושבי-הארץ: להיות באמת הם-עצמם בפני אלו שהם אוהבים.

ושאיפה זו היא הדרך הנכונה!

היא המובילה ישירות אל הרום.

הזדמנויות רבות מוצעות כעת לאדם, לאסוף עצמו ולהתרומם מעלה, בלא שיעשה בהן כל שימוש.

האדם של היום דומה לאדם שניתנה לו ממלכה, אולם הוא מעדיף עדיין לכלות את זמנו במשחקים של ילדים.

מובן מאליו, ואין לצפות לכל דבר אחר, שהכוחות העצומים שהוענקו לאדם, יהרסו אותו אם לא ישכיל לנווטם נכונה. גם הכוח-המיני יכחיד אנשים בודדים ואף עמים שלמים, אם יעשה שימוש לרעה במשימתו העיקרית!

ההפרייה היא מטרה משנית בלבד.

ואילו כלים נותן הכוח-המיני בידי כל אדם, כדי שיוכל גם לזהות ולחוות את משימתו העיקרית!

חשבו על תחושת הבושה הגופנית!

היא מתעוררת בו-זמנית עם הכוח-המיני, והוענקה לשם הגנה.

גם כאן, כמו בכל הבריאה, קיים שילוש, ובעת הירידה ניתן לזהות גם חספוס הולך וגובר.

תחושת הבושה, כתוצאה הראשונה של הכוח-המיני, אמורה לשמש כמעבר אל יחסי-המין ולהקים את המחסום, כדי שהאדם המגיע לשיאו לא יתמסר לקיום יחסי-המין בצורה חייתית.

אבוי לו לעם שלא יקדיש לכך את שימת-לבו!

תחושת בושה חזקה דואגת לכך שהאדם לעולם לא יוכל ליפול קורבן לסערת-חושים!

היא מגנה מפני התשוקה; משום שבהתרחשות טבעית, היא אינה מתירה לעולם הזדמנות לאדם לשכוח את עצמו, ולו לרגע קט. רק בכוח מכוון יוכל כעת האדם להסיט הצידה, באמצעות רצונו, את המתת הנפלא הזה, כדי לנהוג בצורה חייתית!

התערבות אלימה כזו בסדרי-עולם שקבע הבורא תהפוך עבורו, מכל-מקום, לקללה; שכן כוחו של הדחף-המיני הגופני המשתחרר בצורה מותרת-רסן כזו, אינה עוד טבעית עבורו.

בלא תחושת הבושה יהפוך האדם מאדון לעבד, ייקרע מדרגת האנושיות שלו ויוצב במדרגה שהיא אף נמוכה מזו של החיה.

על האדם לזכור, שרק הבושה לבדה היא שתמנע את האפשרות לנפילה זו. ניתנה בידו ההגנה העוצמתית ביותר. ככל שגדולה הבושה, כך אציל יותר הוא הדחף, וגבוה יותר האדם ברוחניותו.

זוהי אמת-המידה הטובה ביותר לערכו-הרוחני הפנימי!

אמת-מידה זו אינה משקרת וכל אדם מסוגל לזהותה בקלות.

כאשר תחושת הבושה מודחקת או נעלמת, נחנקות בה-בעת גם התכונות המעודנות ובעלות-הערך הרב יותר של הנשמה, והאדם הופך לחסר-ערך.

זהו סימן בדוק לקריסה עמוקה והידרדרות בטוחה, כאשר מבקשת האנושות "להתעלות", בחסותו של שקר הקידמה, מעבר ליהלום הצניעות, שהוא חיובי בכל היבט!

בין אם מדובר במסווה הספורט, טיפוח הבריאות, האופנה, חינוך-הילדים, או כל תירוץ אחר המתקבל בברכה. לא ניתן לעצור אז את השקיעה והקריסה, ורק אימה מן הסוג הגדול ביותר תצליח עוד להשיב לבודדים את ההיגיון.

ועדיין ייקל על יושב-הארץ למצוא את הדרך לרום.

עליו רק להיות "טבעי".

ואולם טבעי אין משמעו להתרוצץ עירום למחצה או להסתובב ברגליים יחפות ובבגדים בלתי-שגורתיים.

טבעי משמעו להשגיח בקפידה על התחושות הפנימיות ולא להתעלם בכוח מאזהרותיהן.

לא רק להיות "לא מודרני".

למעלה ממחציתם של כל האנשים כיום, למרבה הצער, כבר הרחיקו לבת והפכו חירשים מכדי לשמוע ולהבין את תחושותיהם הטבעיות.

הם הגבילו עצמם יותר מדי.

זעקת-האימה והפחד-המצמית יהיו סופו של הדבר הזה!

אשריו של זה אשר יוכל אז להחיות שוב את תחושת הבושה!

היא תשמש לו מגן ותמיכה כאשר כל הסובב אותו יקרוס.

